

PRZEDMOWA	3
Podziękowania	7
Wykresy	8
Wstęp	9
ROZDZIAŁ PIERWSZY Dwie wizje Europy	11
ROZDZIAŁ DRUGI Dynamika pieniądza fiducjarnego	19
ROZDZIAŁ TRZECI Droga do euro	31
ROZDZIAŁ CZWARTY Dlaczego kraje, w których inflacja była wysoka, dążyły do wprowadzenia euro	40
ROZDZIAŁ PIĄTY Dlaczego Niemcy zrezygnowały z marki	50
ROZDZIAŁ SZÓSTY Pieniężny monopol EBC	59
ROZDZIAŁ SIÓDMY Różnice między Fed a EBC dotyczące produkcji pieniądza	63
ROZDZIAŁ ÓSMY UGW jako system autodestrukcyjny	70
ROZDZIAŁ DZIEWIĄTY UGW jako system wywołujący konflikty	86
ROZDZIAŁ DZIESIĄTY Droga do upadku	90
ROZDZIAŁ JEDENASTY Przyszłość euro	104
Podsumowanie	111
Literatura	115
Indeks rzeczowy	125

Fragment tekstu:

Armia niemiecka – złożona głównie z piechoty, która miała opóźnić sowiecki atak na NATO – budziła znacznie mniejsze obawy niż Bundesbank. Wielokrotnie zmuszał on inne kraje do wstrzymania dodruku pieniędzy lub zmiany kursów wymiany walut. Niewykluczona, a nawet prawdopodobna wydaje się teza, że Niemcy musiały zrezygnować z marki i suwerenności walutowej w zamian za zjednoczenie¹. Były prezydent Niemiec, Richard von Weizsäcker, twierdził, że euro nie będzie „niczym innym jak ceną za zjednoczenie”². Kiedy wprowadzano euro, były minister spraw zagranicznych Hans-Dietrich Genscher oświadczył, że zaistniała sytuacja wynika z konieczności spełnienia obietnic, które poczynił w procesie zjednoczenia

1 Por. Kerstin Löffler, *Paris und London öffnen ihre Archive*, Ntv.de (6 listopada 2010), <http://n-tv.de/>. Wilhelm Nölling który stwierdził (cyt. za Hannich, *Die kommende Euro-Katastrophe*, s. 21): „O ile nam wiadomo, kraje te w zamian za zgodę na zjednoczenie (...) któremu nie mogły zapobiec, domagały się, by Niemcy zostały zniewolone, a najlepszym środkiem do tego celu, oprócz NATO i integracji europejskiej, będzie unifikacja waluty”. W wystąpieniu z sierpnia 2010 r. historyk Heinrich August Winkler, emerytowany profesor Uniwersytetu Humboldta, powiedział, że Mitterrand obawiał się przekształcenia Wspólnoty Europejskiej w strefę marki niemieckiej, co doprowadziłoby do hegemonii Niemiec na kontynencie. Euro było ceną za zjednoczenie (zob. Henkel, *Rettet unser Geld!*, s. 56–58). Niedawne udostępnienie tajnych protokołów potwierdziło tezę, że Mitterrand w zamian za zgodę na zjednoczenie domagał się wspólnej waluty. Por. Mik, *Mitterrand forderte Euro als Gegenleistung für die Einheit*, „Spiegel online” (2010), <http://www.spiegel.de>.

2 „Die Woche”, 19 września 1997, cyt. za *Die Risiken des Euro sind unübersehbar*, „Das Weisse Pferd – Urchristliche Zeitung für Gesellschaft, Religion, Politik und Wirtschaft”, sierpień 1998, <http://www.das-weisse-pferd.com/>.

Niemiec³. Podobnie stwierdził niemiecki polityk Norbert Blum, który powiedział, że w imię nowego kształtu Europy Niemcy muszą być gotowi do poświęceń, a ściślej mówiąc, do poświęcenia marki⁴. Horst Teltschik⁵, główny doradca kanclerza Helmuta Kohla ds. zagranicznych, w rozmowie z francuskim dziennikarzem (trzy tygodnie po upadku Muru Berlińskiego w 1989 roku) przytoczył słowa samego kanclerza, który oświadczył, że „niemiecki rząd federalny znalazł się w sytuacji, w której musi zaakceptować właściwie każdą inicjatywę dla Europy”⁶.

3 Zob. Henkel, *Rettet unser Geld!*, s. 59.

4 Por. Hannich, *Die kommende Euro-Katastrophe*.

5 Horst Teltschik, *329 Tage: Innenansichten der Einigung*, Siedler, Berlin 1991, s. 61.

6 Vaubel, *The Euro and the German Veto*, s. 83.